

พฤษภา'53 เหตุการณ์ที่อำมหิตกว่า 6 ตุลา 2519

written by Witayakorn Sowattara | ตุลาคม 14, 2019

โดย วิทยากร ไสรวัตร

ขอบคุณภาพจาก ไลน์ทูเดย์

ทุกๆ เดือนตุลาคมเราจะหวนรำลึกถึงเหตุการณ์ 6 ตุลา 2519 และ 14 ตุลา 2516 ผมจึงอยากชวนกลับไปอ่านบทความ ยุคเปลี่ยนผ่านวรรณกรรมไทย วรรณกรรมไทยยุคเปลี่ยนผ่าน ของ ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช ในหนังสือ “สยามยามเปลี่ยน (ไม่) ผ่าน” ชุมนุมปาฐกถา 70 ปี ชาญวิทย์ เกษตรศิริ (พฤษภาคม 2555)

บทความนี้ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารอ่าน ปีที่ 3 ฉบับที่ 3 (มกราคม-มีนาคม 2554) หน้า 32-56 เพื่ออย่างน้อยที่สุดจะได้หวนนึกถึงเหตุการณ์หนึ่งที่อาจารย์ชูศักดิ์ชี้ว่า อำมหิตกว่าเหตุการณ์ 6 ตุลา 2519

“ในฐานะที่เคยผ่านเหตุการณ์นองเลือดใหญ่ 3 เหตุการณ์ อันได้แก่เหตุการณ์ 14 ตุลา 2516 ในสมัยนุ่งกางเกงขาสั้นไปเรียนหนังสือ เหตุการณ์ 6 ตุลา 2519 ในสมัยที่เป็นนักศึกษาปี 1 ที่ธรรมศาสตร์ และเหตุการณ์ 17 พฤษภา 2535 ตอนมาเป็นอาจารย์อยู่ที่ธรรมศาสตร์ ทำพระจันทร์

สำหรับผมแล้วเหตุการณ์นองเลือดเดือนเมษาและพฤษภาฯ ปี 2553 เป็นการปราบปรามประชาชนอย่างอำมหิตที่สุดเท่าที่ได้ประสบพบเห็นมา

“หลายคนอาจท้วงว่า การเข่นฆ่านักศึกษาประชาชนในกรณี 6 ตุลา 2519 นั้นมีความโหดเหี้ยมผิดมนุษย์มนาที่สุดแล้วในสังคมไทย”

ดังที่เราเห็นจากหลักฐานภาพถ่ายฝูงชนนำศพมาแขวนคอและทุบตีด้วยเก้าอี้ นำเชือกมาผูกคอศพลากไปตามท้องถนน ลากคนที่ถูกยิงล้มบาดเจ็บมาสูมไฟพร้อมยางรถยนต์และเผาให้ตาย

ทั้งเป็น รุมใช้ไม้ตอกลงไปตีหน้าอกคนเจ็บและคนตาย บังคับให้ผู้ชุมนุมนับพันถอดเสื้อผ้ามอง
เหลือแต่ชุดชั้นใน นอนก้มหน้าอยู่กลางสนามหญ้า

จริงอยู่ความโหดเหี้ยมในลักษณะดังกล่าว ไม่ปรากฏให้เห็นในกรณีเมษา-พฤษภา 2553 แต่ก็มี
ความอามหิตอีกประเภทหนึ่งมาแทนที่

“การสังหารหมู่ในเหตุการณ์ 6 ตุลา 2519 เกิดขึ้นอย่างโหดเหี้ยม รุนแรง เฉียบขาด แต่ก็จบ
ลงอย่างรวดเร็วภายในเวลาไม่ถึง 24 ชั่วโมง คือ นับตั้งแต่เช้ามืดของวันที่ 6 ถึงก่อน
พลบค่ำในวันเดียวกัน แต่การไล่ล่าและเข่นฆ่าผู้ชุมนุมที่ราชดำเนินและราชประสงค์นั้นเป็นไป
อย่างยืดเยื้อและเลือดเย็น เกิดการปะทะย่อยๆ ในหลายจุดหลายครั้งหลายครา แต่ละชั่วโมง
แต่ละวันที่ผ่านไป มีผู้ชุมนุม นักข่าวและผู้สังเกตการณ์ถูกยิงจากกองกำลังทหารที่โอบล้อมอยู่
โดยรอบที่ชุมนุมจนล้มตายและบาดเจ็บที่ละคนสองคน ยังไม่นับการลอบยิงด้วยทหารแม่นปืน
เพื่อเด็ดชีพผู้ชุมนุมรายแล้วรายเล่า ทั้งหมดนี้ได้รับการแพร่ภาพถ่ายทอดไปทั่วโลก ท่ามกลาง
เสียงโห่ร้องยินดีของคนเมืองบางกลุ่ม และการนิ่งดูตายของบรรดาผู้รอดอ้างตนเองมาตลอดว่า
รักสันติ ต่อต้านความรุนแรง รักประชาชนและต่อสู้เพื่อความเป็นธรรม...”

เพราะอย่างไรเสียเหตุการณ์ 14 ตุลา 2516 และ 6 ตุลา 2519 ก็จะมีคนพูดถึงอยู่เสมอและ
พูดถึงไปตราบนานเท่านาน

ด้วยความที่ทั้งสองเหตุการณ์กินพื้นที่ความทรงจำของสังคมไทยไปแล้วแม้ว่าจะยังไม่มีการก
ล่าวถึงในตำราเรียนอย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจัง แต่การที่ผู้อยู่ในเหตุการณ์ทั้งสองเป็นนิสิต-นักศึกษา
ชนชั้นกลางที่ต่อมามีบทบาทนำในสังคมไทยจนถึงทุกวันนี้ ก็เป็นเครื่องการันตีได้ว่า
เหตุการณ์นี้จะไม่ถูกลืม

ต่างจากเหตุการณ์เมษา-พฤษภา 2553 ซึ่งคนส่วนใหญ่เป็นรากหญ้าเป็นคนไร้ชื่อและแทบจะมอง
ไม่เห็นอนาคตว่าคนเหล่านี้จะมีบทบาทนำในสังคมไทยได้อย่างไร เท่านั้นยังไม่พอเหตุการณ์นี้
สำหรับคนชั้นกลางในเมืองแล้วก็ยังเป็นอย่างที่อาจารย์ชูศักดิ์สะท้อนไว้

“ความอามหิตของเหตุการณ์เมษา-พฤษภา 2553 คือ ความโหดเหี้ยมในการฆ่าของฝ่ายรัฐและ

ความเลือดเย็นของคนเมืองที่ปล่อยให้การชนฆ่าดำเนินไปโดยไม่รู้ร้อนหนาว...” (น. 94)

ด้วยความที่เหตุการณ์เมษา-พฤษภา 2553 มีบริบทแบบนี้จึงไม่สามารถยืนยันได้ว่า มันจะถูกเล่าขานต่อไปยาวนานจนดูเหมือนว่าจะไม่ตายเหมือนเช่นสองเหตุการณ์สำคัญในเดือนตุลาคม นั้น

ที่สำคัญคนอีสานที่ไปชุมนุมในช่วงเมษา-พฤษภา นั้นมีสัดส่วนที่มากแทบจะที่สุดและคนที่ตายไปส่วนใหญ่ก็เป็นคนอีสาน

ถ้าลองไปสำรวจคนที่ตายไปทั้งหมดด้วยการยึดตามมาตุภูมิ อาจพบว่า คนที่ตายอาจเป็นคนอีสานมากกว่าที่ปรากฏก็ได้ เพราะหลายคนได้ย้ายทะเบียนบ้านไปอยู่ในกรุงเทพฯ และภาคกลาง

บทความสำคัญของชูศักดิ์ ภักทรกุลวณิชย์ ได้ชี้ให้เห็นถึงลักษณะญาณทัศน์วิปลาซของกวีและนักเขียนผู้มีชื่อเสียงของไทยที่มีต่อเหตุการณ์นี้ที่พุ่งความสำคัญไปที่ตีกรามบ้านช่องที่ถูกเผา โดยละเลยความเป็นคนที่ถูกทำลาย การชนฆ่าโดยอำนาจรัฐ

นี่ยังไม่ต้องพูดถึงน้ำเสียงเย้ยหยันรังเกียจของกวีและนักเขียนเหล่านี้ที่มีต่อประชาชนฝ่ายที่ถูกรัฐชนฆ่า

ถ้าเราเริ่มต้นศึกษาลักษณะและแล้วความเคลื่อนไหวก็ปรากฏการณ์ของกวีและนักเขียนมีชื่อเหล่านี้จากเหตุการณ์เมษา-พฤษภา 2553 จะพบว่าขบวนการได้แผ่ขยายออกไปสู่วงการศิลปินสาขาอื่น ทั้งนักดนตรี นักร้อง คนในวงการหนังสือ ดารา จิตรกร และงานของพวกเขา ก็ขยายไปสู่การฉีกกำลังกับกปปส. ล้มการเลือกตั้งและเป็นนั่งร้านให้การรัฐประหาร 2557 และเรื่อยมาจนถึงการสนับสนุนรัฐธรรมนูญ 60 ของมีชัย ฤชุพันธุ์ การแต่งตั้ง ส.ว. และฉีกกำลังกับบางพรรคการเมืองที่สนับสนุนให้พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกฯ (รายละเอียดตรงนี้ผมว่า คงจะมีนักวิชาการด้านวรรณกรรมการเมือง, ประวัติศาสตร์การเมืองวัฒนธรรม รวบรวมข้อมูลไว้แล้วและคงมีงานวิจัยออกมาในอนาคต)

กล่าวอย่างถึงที่สุด เวลาเราศึกษาเหตุการณ์เหล่านี้ มันจะเกิดความรู้สึกหนึ่งขึ้นมาเสมอ นั่นก็

คือ ทำไมคนเราถึงสามารถฆ่ากันได้ขนาดนั้น ผมว่าคำถามหรือความรู้สึกแบบนี้มันสะท้อนถึงความที่เราไม่มีโนธรรมหรือมนุษยธรรม

และมนุษยธรรมมันไม่ได้แบ่งสีหรือจุดยืนทางการเมือง ไม่ได้แบ่งศาสนา ไม่ได้แบ่งเชื้อชาติชนชั้น มันเป็นเรื่องแห่งหัวใจของความเป็นมนุษย์ ยกเว้นก็แต่เราไม่เห็นว่าเป็นคนเป็นมนุษย์ แต่เป็นสัตว์เป็นภูติผีปีศาจไป

ในทางมนุษยธรรม การที่คนเราจะเปลี่ยนวิถีคิดหรือจุดยืนทางการเมืองนั้นเป็นเรื่องธรรมดา และในจริยธรรมของประชาธิปไตยนั้นก็ยอมรับความแตกต่างหลากหลาย แต่ในกรณีที่บางคนเป็นปัญญาชน นักเคลื่อนไหว ศิลปินที่ผ่านเหตุการณ์แบบ 6 ตุลา 2519 มา และใช้เหตุการณ์นี้สร้างชื่อสร้างโปรไฟล์ สร้างเครดิตให้ตัวเองจนมันคงและยังใช้หากินเลี้ยงชีพได้จนทุกวันนี้

แล้ววันหนึ่งก็มีกลุ่มคนลุกขึ้นมาคัดค้านอำนาจนิยมแบบที่คุณเองก็เคยค้านเคยต่อสู้ แล้วถูกกลุ่มอำนาจนิยมยิงทิ้ง ฆ่าทิ้งอย่าโหดเหี้ยมและกลุ่มที่ฆ่าก็เป็นกลุ่มเดียวกับที่เคยฆ่าพวกคุณเมื่อสี่สิบกว่าปีก่อนนั่นแหละ แต่คุณกลับสนับสนุนการฆ่านั้น --

เราจะอธิบายความเคลื่อนไหวที่ปรากฏนี้ได้อย่างไร?

ทำไมเราฆ่ากันได้ขนาดนี้?

ถ้า 6 ตุลา 2519 ได้สร้างความรังเกียจต่อนิสิต-นักศึกษา ชาวนากรรกร จนเกิดเห็นดีในการล้อมฆ่าแล้ว การดูตายหรือยินดีต่อการฆ่าประชาชนรากหญ้าในเหตุการณ์เมษา-พฤษภา 2553 ของผู้คนหรือศิลปิน กวี นักเขียน เหล่านี้ อธิบายเป็นอื่นไม่ได้เลย นอกจากว่าเขาเหล่านั้นสมათานศีลแห่งความซิงซังรักเกียจเดียวกับกลุ่มคนที่ฆ่าเพื่อน ๆ พวกเขาเมื่อ 40 กว่าปีก่อน และเขายอมให้ความซิงซังรังเกียจนั้นได้ทำลายสำนักแห่งมนุษยธรรมต่อเพื่อนมนุษย์ของตัวเองไป

จะว่าไปทำไมมี ตลอดระยะเวลาอันยาวนานตั้งแต่เมษา-พฤษภา 2553 ภายหลังการตายมากมายของคนอีสานจนถึงวันนี้ กลับมีศิลปิน นักดนตรี นักร้อง คนเขียนรูป กวี นักเขียนลูกอีสานมากมายมีท่าทีซิงซังรังเกียจประชาชนแดง (ซึ่งถือเป็นความหลากหลายทางการเมือง) มี

ท่าที่สนับสนุนการฆ่าพี่น้องประชาชนเหล่านี้ในนามการกระทำของรัฐ

ถามว่าอะไรหรือถึงทำให้คนที่มีการศึกษา มีสติปัญญา และเป็นคนอีสานเหมือนกันถึงรังเกียจกันจนสนับสนุนการฆ่าคนบ้านเดียวกันหรือมีท่าที่เฉยเมยกระทั่งแสดงความสะใจต่อการถูกฆ่าของคนอีสานด้วยกันได้ขนาดนี้

และเชื่อได้เลยว่า ความตายของคนอีสานเหล่านี้จะไม่ถูกเอ่ยถึงในนามของมนุษยธรรมจากปากหรือและข้อเขียนของศิลปิน กวี นักเขียนลูกอีสานเหล่านี้

และนี่ไม่ได้กล่าวเกินเลย ถ้าท่านลองค้นหาในไทม์ไลน์เฟสบุ๊คและการแสดงทัศนะของคนเหล่านี้ตั้งแต่ปีหลังการฆ่า 2553 เป็นต้นมา ก็จะพอเห็นจริงได้ ยกเว้นแต่ว่าเขาเหล่านั้นได้ลบหลักฐานเหล่านั้นไปแล้ว (แต่เชื่อเถอะว่า ข้อมูลหลักฐานเหล่านั้นได้ถูกบันทึกหรือเก็บไว้แล้วจากคนที่สนใจเรื่องนี้

และวันหนึ่งมันจะปรากฏออกมาเป็นงานวิจัย เป็นงานเขียนอีกมากมาย)

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ก็เพื่อจะเตือนความทรงจำถึงเหตุการณ์เมษา-พฤษภา 2553 ที่คนอีสานได้ล้มตายเป็นจำนวนมากและเพื่อจะย้าคำถามเดิมว่าอะไรทำให้คนเราฆ่ากันหรือสนับสนุนและสะใจต่อการฆ่ากันได้ขนาดนี้